

Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Říjen 2025, r. XXIX. č. 320

„Kdo se nenechá přemoci pravdou, bude přemožen omylem.“ (sv. Augustin)

Být jako sv. Václav: přemáhat zlo dobrem!

Modlitba růžence v tomto měsíci říjnu nám může pomoci přiblížit se Marii a nechat Pána, aby nám na její přímluvu dal sílu a odvahu být jako ona služebníky Páně uprostřed světa, který potřebuje lidi ochotné naslouchat a měnit zlo dobrem, jako to dělala Maria a náš patron svatý Václav. Kéž nám tento měsíc pomůže naučit se naslouchat a rozjímat v srdci o tom, co nám Bůh den za dnem ukazuje v našich životech, a kéž dokážeme jít proti proudu.

Ať jsme zodpovědnými občany a stojíme vždy na straně dobra, svobody, harmonie, míru a úcty ke každému člověku. Kéž jsme schopni nebát se stát na straně pravdy, ať to stojí, co to stojí, kéž jsme příkladem radostných křesťanů, kteří jsou schopni svým životem šířit bohatství vědomí, že jsme Boží děti.

Kéž nám všichni augustiniánští svatí, které tento měsíc slavíme, pomáhají a modlí se za náš národ v těchto důležitých časech voleb a rozhodování o naší budoucnosti. Kéž nám budoucnost našeho národa není nikdy lhostejná.

P. Juan, OSA

"Křesťan by měl volit takového vůdce, který je nejpravděpodobněji schopen zajistit pozemský řád a spravedlnost pro všechny občany, aniž by do politiky vkládal utopickou naději, jelikož dokonalá spravedlnost a pokoj náleží výhradně Boží obci."

Sv. Augustin, De civitate Dei (O obci Boží)

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti za svatého Václava, knížete české země, který vládl moudře, spravedlivě a se srdcem otevřeným pro Tvou pravdu. Na jeho přímluvu Tě prosíme: Veď nás v této důležité chvíli, kdy stojíme před rozhodnutím, jež ovlivní naši zemi, naše rodiny i budoucnost našich dětí. Dej nám dar rozlišování, moudrost a pokoj v srdcích. Ať naši zemi vedou lidé čestní a pokorní, kteří nehledají vlastní moc, ale dobro pro všechny. Amen.

ŘÍJEN, měsíc růžence

Mezi nekatolíky je poměrně rozšířeno přesvědčení, že růženec je primitivní modlitba, v níž mohou nalézt zalíbení jen primitivní duše, ale že se nehodí pro ty, jejichž víra je více prohloubená. Ve skutečnosti je však třeba prohlásit, že tuto modlitbu se modlí všichni – děti i dospělí, laici i učené teologové, začátečníci v modlitbě i velcí mistři duchovního života.

Byla doba, kdy bylo v katolických rodinách zvykem pomodlit se večer společně desátek růžence. Každodenní společná modlitba růžence nepochybně tvořila mimořádně silné vztahy v mnoha křesťanských domovech a byla také u zrodu mnoha kněžských a řeholních povolání. V dokumentu „*MARIALIS CULTUS*“ (1974) povzbuzoval papež Pavel VI. k návratu k tomuto dřívějšímu zvyku.

Svatý otec si uvědomoval, že sejít se večer doma pohromadě s celou rodinou je dnes mnohem složitější než dřív. Televizní program se může zdát atraktivnější než růženec. Papež napsal: „Jistě, je to těžké, ale pro křesťanské jednání je charakteristické nelekat se těžkostí, nýbrž překonávat je. Proto by také rodiny toužící žít naplno své křesťanské povolání měly udělat všechno pro to, aby čelily silám, které brání společné modlitbě v rodině.“ Nelze-li se ale pomodlit desátek růžence s celou rodinou, neměla by to být výmluva, aby se člověk nemohl modlit vůbec. Vždyť růženec se může pomodlit i sám!

(z knihy Maria v Bibli od Wilfrida Stinissena)

Poznámka: Každou neděli od 9,00 hodin se modlíme společně růženec, všichni jsou vítáni.

Marie Hradecká

Podzimní vycházka do Všenor

Zveme všechny zájemce na společnou podzimní vycházku do Všenor (asi 10 km J od Prahy). Sraz bude na nádraží Praha – Smíchov v sobotu 11. října 2025 v 9.40h (odjezd v 9.53h). Pojedeme vlakem do zastávky Černošice-Mokropsy a pak už se vydáme pěšky poznávat místní památky (kapličky, sochy, kříže), přejdeme po železničním mostě přes Berounku a dostaneme se do Všenor – navštívíme arboretum, gloriety a další místní pamětihodnosti. Vycházku ukončíme na železniční stanici Všenory (odjezd do Prahy ve 14.40h, 15.10 h, nebo v 15.40h). Svačinu a pití s sebou. Celková délka vycházky je asi 10 km. Kontakt: 724 924 025.

Dobrou chuť

Pečený kečup

Na zahrádkách nám dozrávají rajčata a je jich docela hodně.

A já jsem získala recept, jak je zpracovat a vyrobit si vynikající kečup.

Budeme potřebovat: 2 kg rajčat, 2 bílé nebo zelené papriky, 4 cibule, 5 stroužků česneku, 2 lžíce soli, 25 dkg cukru (podle chuti, nejdřív méně, přisladit se to může vždycky), 1 lžíce mleté papriky, 1 dcl octa, 5 kuliček nového koření, 5 hřebíčků a dva bobkové listy.

Zeleninu nakrájíme nahrubo, vmícháme sypké položky, koření a ocet a pečeme v troubě vyhřáté na 200–220°C asi hodinu. Občas směs promícháme, abychom to nepřipálili. My jsme to pekli na 200°C, protože používáme horkovzdušnou troubu.

Po upečení rozmixujeme ponorným mixérem a propasírujeme.

Plníme do skleniček a sterilizujeme po dobu 25 minut při teplotě 85°C.

Přeji vám krásný podzim.

Dobrou chuť

Hanka

**P. JOSEPH LAWRENCE FARRELL, O.S.A.
NOVÝ GENERÁLNÍ PŘESTAVENÝ ŘÁDU SV. AUGUSTINA**

V úterý 9. září 2025, během 188. generální kapituly, byl **P. JOSEPH LAWRENCE FARRELL, OSA** zvolen 98. GENERÁLNÍM PŘESTAVENÝM ŘÁDU SV. AUGUSTINA.

Děkujeme P. Farrellovi za jeho ochotu přijmout úkol vést řád v příštích šesti letech (2025–2031) a vzýváme Pána modlitbami chvály a díkůvzdání za dar nového generálního převora a prosíme, aby mu bylo uděleno veškeré požehnání a božská milost, aby mohl plnit svou službu v duchu lásky a moudrosti pro církve a pro své bratry.

Přidej se k těm dobrým

Nemalá část spisů svatého Augustina je věnována katechumenům. Není divu, vždyť v epoše antického křesťanství, a to až hluboko do 4. století, tedy i za doby Augustinova života, přijímala církev více členů „zvenčí“ než „zevnitř“: spíše se tedy rozrůstala díky novým zájemcům o křest než prostřednictvím vychování dětí křesťanskými rodiči. Hipponský biskup tak rozpracovává postup jejich náboženské přípravy popsany zejména ve spise *O náboženském vyučování katechumenů*, který je nejen zajímavým svědectvím života antické severoafrické církve, ale může posloužit i jako zrcadlo církvi dnešní.

Tento malý spisek píše Augustin kolem r. 400 na prosbu jáhna Deogratia působícího v hlavním městě Kartágu, kde k němu přicházejí lidé, které je třeba úplně od začátku poučit o křesťanské víře. Touto dobou již byl Augustin po delší dobu biskupem města Hippo Regius a měl s přípravou na křesťanské iniciační svátosti bohaté zkušenosti. Severoafrická církev, v níž působil, patřila tehdy navíc k nejživějším částem latinské církve vůbec, za což mu bezpochyby náležela velká zásluha. Svatý Augustin tak předkládá Deogratiovi ucelený katechetický program – didaktické a věroučné podklady – pro tzv. *accedentes*, tj. pro ty, kteří vyjádřili zájem o křest a vstoupili na počátek cesty křesťanské víry.

Zájemci o přijetí křtu pocházeli zejména z řad obrácených pohanů, a měli tak o křesťanství a jeho židovských kořenech jen velmi omezené znalosti. Proto Augustin „sází“ na historickou metodu výkladu a pokouší se mu dát podobu názorného vyprávění o příbězích vztahů lidstva s Bohem od založení světa až do současnosti. Přitom se projevuje jako výtečný psycholog: bere v potaz jak psychologické aspekty vnímání na straně posluchačů – s ohledem na jejich sociální původ, vzdělání nebo věk – tak i výzvy na straně katechetů. Pro jedny katechumeny vidí jako klíčové osvojit si především křesťanskou pokoru, pro jiné vyhodnotit ryzost vnitřní motivace, v srdci veškeré katecheze ovšem pro něj vždy leží láska: „K této lásce tedy jako k cíli, který sis stanovil, se má vztahovat všechno, co říkáš; cokoli vykládáš, vykládej tak, aby ten, ke komu mluvíš, nasloucháním došel k víře, vírou získal naději a máje naději miloval,“ radí Deogratiovi.

Augustinovi tedy nejde jen o to, podat zájemcům o křest základy náboženské nauky, ale také je náležitě připravit, aby byli schopní i přes četné nástrahy setrvat ve víře a uplatnit její morální nároky ve vlastním životě. Zde místy až zaráží otevřenost, s níž s katechumeny hovoří: upřímně je upozorňuje na možná úskalí, která mohou přicházet mimo jiné i z vlastních řád. Píše: „A tak se ve

víře v tyto pravdy střež pokušení (neboť ďábel hledá společníky ve svém zatracení), aby tě nepřítel nesvedl, nejen prostřednictvím těch, kteří jsou mimo církev – ať už jsou to pohané, židé nebo heretici – ale aby tě ani nezlákal k tomu, abys napodoboval lidi, které vidíš žít špatně v církvi samé – nezřízené v jídle a pití, nestydaté, takové, kteří se ze zvědavosti věnují neužitečným a nedovoleným zájmům, nebo abys následoval ty, co vedou život v okázalosti, pyšné nadutosti a lakotě nebo na jiný způsob, který zákon zakazuje a trestá.“ Když čtu tyto řádky, nemohu se ubránit dojmu, že toto vše platí v nemenší míře i pro dnešek a že je důležité o tom s katechumeny mluvit stejně otevřeně jako to dělal velký učitel církve.

Augustin nicméně v tomto bodě nezaujímá skeptický postoj: i když katechumeny varuje před možnými zdroji nebezpečí uvnitř samotné církve, poukazuje i na to dobré: „*Přidej se k těm dobrým, u kterých vidíš, že s tebou milují Krista. Najdeš takových hodně, jakmile začneš být také takovým.*“ Nedoporučuje ovšem vkládat naději ani do těchto dobrých lidí, kteří člověka na cestě k Bohu doprovázejí nebo dokonce předcházejí, ani do sebe sama, i když dosáhne velké dokonalosti duše, ale jen v toho, „který tebe i je ospravedlňuje a takovými činí“, tj. v Boha. Tato rada je k nezaplacení nejen pro uchazeče o přijetí křtu, ale i pro každého křesťana – v antice stejně jako dnes.

Kateřina Tourková

Augustiniánské stavby, díl 21.

Kostel Augustinerkirche ve Vídni

Kostel augustiniánů ve Vídni je pěknou ukázkou gotického stylu, typické trojlodní uspořádání s žebrovou křížovou klenbou. Přesto je zcela neopakovatelný kontextem, v němž vznikl, existoval a nachází se i dnes. Je totiž součástí vídeňského Hofburgu, tj. palácového komplexu rakouských panovníků, kteří dlouho dobu naneštěstí vládli i nad českými zeměmi. Jeden příklad, který přímo hmatatelně ukazuje spojení „trůnu a oltáře“, již tento seriál přinesl, šlo též o rakouský klášter, sv. Floriána, který sám větší, reprezentativnější a monumentálnější než mnohé královské paláce, obsahoval císařské křídlo s apartmánem, velkým mramorovým sálem a dalšími místnostmi vypovídajícími více o imperiálním nároku habsburského domu, než o víře a náboženském životě. Augustiniánský klášter ve Vídni má jiné dějiny, vznikl sice z popudu panovníka, ale stál samostatně nedaleko Hofburgu. Až později, jak se panovnický palác rozšiřoval, byl částečně obklopen novými křídly, a tedy zahrnut do celého rozsáhlého komplexu. Zatímco tak v případě sv. Floriána bylo císařské v klášteře, ve Vídni se postupně stal klášter součástí císařského. Jedním z dílků imperiálních kulís je dosud, byť bezprostředně sousedící část Hofburgu slouží dnes jako slavná galerie Albertina a z druhé strany navazuje neméně slavná barokní knihovna, dnes pod názvem Národní.

V 17. století prohlásili kostel augustiniánů za císařský dvorní farní kostel a tím zůstal až do pádu habsburské říše na konci 1. sv. války. Panovníci, dvůr a stát tak o jeho provozu i podobě rozhodovali více než mniši v klášteře, který z ulice vypadá jako jedno z mnoha křídel palácového souboru. Toto nerovné spojení mělo nepochybně i světlou stránku. Kostel sloužil jako místo svatby členům Habsburské dynastie. Vdávala se tam Marie Terezie, František Josef I. (se Sissi) a další. Konalo se v něm mnoho slavnostních událostí spojených s životem panovníků, dvora, dynastie apod. Byl též místem, kde se pohřbívalo, nejen mniši, nýbrž i významní členové dvora. Pod kaplí sv. Mikuláše Tolentinského se kupříkladu nachází hrobka Schwarzenbergů. Samotní Habsburkové jsou obvykle pochováni v nedalekém kostele Kapucínů. Dle zvláštního zvyku se však

jejich srdce, vyjmuté posmrtně, uchovává v kryptě kostela u augustiniánů.

Na konci 18. století, za vlády Josefa II. byl dvorním architektem regotizován; odstranili například barokní oltáře. Místo nich dnes lze v kostele vidět mimo jiné velký neogotický hlavní oltář, vysokou stavbu plnou fiál a dalších, goticky vypadajících prvků. Ale také kenotaf, tj. prázdný, symbolický hrob, jehož autorem je slavný italský sochař klasického stylu Antonio Canova, klasicistní dílo převýšeného tvaru z bílého mramoru může připomenout pyramidu, do jejího pomyslného vchodu vstupují smuteční figury, alegorie ctnosti atd. Toto dílo uchovává památku arcivévodkyně Marie Kristíny, oblíbené dcery Marie Terezie, nechal jej však zřídit Kristýnin manžel Albert Sasko-Těšínský.

Ani bezprostřední spojení s trůnem nicméně klášteru nepomohlo před zrušením. Stojí za ním reformy Josefa II., avšak k samotnému uzavření kláštera došlo až roku 1836. Téměř celé 19. století sloužily jeho budovy jako fara (kostel fungoval dál) a škola, kde se připravovali budoucí kněží. Až roku 1951 se německojazyční augustiniánští mniši, odsunutí předtím násilně ze Sudet, opětovně usadili na místě, které na více než sto let přestalo jako klášter fungovat. Oživili tak budovy i s kostelem, které svou samotnou hmotnou stránkou, jaksi viditelně i hmatatelně, promlouvají o spojení církve a (monarchického) státu. Propojení, v němž ovšem církev i náboženství hrály nejpozději od vrcholného středověku vždy slabší part.

Jiří Tourek

Těšme se na drobné ovoce!

(Zamýšlení P. Jozefa pro učitele školy sv. Augustina na začátku školního roku)

Včera jsem si zalistoval v duchovním programu naší školy. Přemýšlel jsem, co vám řeknu, a tak mě napadlo, že dnes začnu, „povzbudivě“ slovy Kazatele, pro někoho možná trochu cynicky, ale někdy stačí pár veršů a člověk v nich zaslechne celý svůj život: *„Marnost nad marnost, všechno je marnost... K čemu je člověku všechna námaha, kterou vynakládá pod sluncem? Jedno pokolení odchází, druhé přichází, ale země trvá stále... Všechny řeky tečou k moři a moře se nenaplní... A ještě zbývá říci: Přijmi poučení! Spisování mnoha knih nebere konce a mnohé hloubání unaví tělo.“*

Často mluvíme o respektu a úctě. O zodpovědnosti. A přitom v sobě někdy nosíme otázku: Má to všechno smysl? Tolik hodin plánování, tolik vyplněných tabulek, tolik pokusů naučit děti říct „dobrý den“ — a zítra začínáme znovu... Ten povědomý pocit marnosti.

Kniha Kazatel je v Písmu zvláštní. Nemluví vzhledem k kazatelny, spíš z přítmi hospody nebo unaveného kabinetu. Říká: הָבֵל הָבֵלִים הָבֵלִים (*havel havalim, hakovol havel*) — marnost nad marnost, všechno je marnost. Může to znít jako povzdech vyhoření. A přece je to i přesná diagnóza toho, co nás vysiluje — i v době téměř neomezených možností. Pracuješ, přemýšlíš, dáváš všechno — a nakonec to skončí v rukou někoho jiného. Nebo to propadne zapomnění.

Hebrejské הָבֵל - hevel (marnost) má stejný kořen jako Ábel — dech, pára, pomíjivost. Ábel, který byl zavražděn kvůli žárlivosti svého bratra. Žil spravedlivě, pásal ovce, obětoval a vypařil se. (Gn 4) K čemu to vlastně bylo? Jako by autor říkal, že to, co je pro nás marnost, nemusí být marnost pro Boha, a naopak. Centrum je jinde. Kazatel nekrmí iluzi. Nepředstírá, že když budeme dělat věci „správně“, svět se rázem srovná do latě. A přece není cynik. Spíš starší přítel, který nás bere stranou a řekne: „Nedávej svou duši do výsledků. Dech se nedá chytit do krabíčky.“ To, co vypadá marně, může mít v Božích očích váhu.

Říká to s pokorou člověka, který si už něco prožil. Protože na konci všeho lidského úsilí nestojí trofej, ale otázka: Jak jsi žil? Co máš před Bohem?

Kazatel klade otázky, které se hodí i k letošnímu mottu: „Zodpovědnost dělá člověka člověkem.“ Za čím se to vlastně ženeme? A kolik přátelství, pokoje a spánku za to platíme? A pak Kazatel řekne: *„Raduj se, jinochu... jdi si cestami svého srdce... ale věz, že tě za to všechno Bůh postaví před*

soud.“ Nevyhrožuje trestem; připomíná, že život má váhu. Na každém rozhodnutí záleží. A to je vlastně dobrá zpráva: naše drobné věrnosti nejsou zbytečné.

Až nás letos přepadne kabinetní skepse, připomeňme si: Bůh neočekává trofeje. Nezajímá ho, kolik toho máme, ale kým se stáváme. A to se děje právě tam, kde zní „dobrý den“, kde dorazíme včas, kde se vrátí půjčená kniha, kde se přidrží dveře, kde se mlčí místo pomluvy. Tam se z pravidel stávají ctnosti a z povinností někdy i radost.

Na začátku roku tedy nehledejme zkratky. Hledejme správné ambice: ne vyhrát závod s časem, ale být dobrými správci času, prostoru, slov i vztahů. A těšme se na drobné ovoce: třídu, která se umí domluvit; kolegu, který se nechá povzbudit; rodiče, kteří se přidají; a dítě, které poprvé řekne „promiň“ a myslí to vážně.

Možná věci nebudeme dělat dokonale, ale když je děláme vytrvale... Ona trpělivost totiž dokáže proměnit i to nejtvrďší srdce. Jak říká Karel Kryl: Vždyť čas i kámen rozhodá a poušť, když jednou zřídlo dá, rozkvetou květy.

To už není hevel. To je milost v praxi.

Na cestu tři jednoduché kroky: Vidět (všimnout si člověka), vážit si (dát mu důstojnost), vést (pomoci udělat další krok).

P. Jozef Ržonca, OSA

Zápis z jednání pastorační rady (dále jen PR) farnosti sv. Tomáše

4. září 2025

Program setkání

1. Hodnocení uplynulých akcí:

18. 5. se uskuteční FARNÍ SLAVNOSTI od 11,30 do 17,00 pro všechny komunity - proběhlo - vydařilo se

23. 5.: NOC KOSTELŮ 2025 - opět velká účast

31. 5. 2025 POUŤ DO DOBROTIVÉ, dva autobusy účastníků

11. 6. refektář: Beseda s fotografiemi o pouti do Polska, která se uskutečnila 8. 5.-11. 5. 2025 – uskutečnilo se s minimální účastí

15. 6. První sv. přijímání dětí (česká komunita) 23 dětí – děti obdržely knihu o blahoslaveném Carlu Acutisovi

22. 6. svátek Těla a krve Páně (Boží Tělo) – průvod Malou Stranou – proběhlo

28. 6. se v Brně uskuteční trvalé sliby bratrů Jakuba a Tomáše. Autobus farníků se zúčastnil

2. Plán dalších činností

V neděli 7. 9. 2025 bude probíhat oslava 80. narozenin paní Mercedes (postupně všechny komunity) Čtvrteční adorace za povolání budou změněny na mši svatou s adorací vždy od 18,00 hod. Poprvé se uskuteční 11. 9. 2025

Plánovaná pouť farnosti sv. Tomáše (všechny komunity) do Baziliky svatého Jakuba Většího, což je klášterní kostel na Starém Městě v Malé Štupartské ulici (kostel patří mezi pět pražských bazilik minor a přiléhá k němu minoritský klášter) se uskuteční 20. 12. 2025 na závěr Svatého roku. Bude to chápáno jako adventní příprava farnosti. Podrobnosti budou uvedeny v ohláškách a Tolle lege.

31. 10. a 1. 11. 2025 se uskuteční v kostele Koncert z písní a textů sv. Hildegardy z Bingenu. Provedou farníci z Erfurtu (Německo).

V zářijovém čísle Arcibiskupského zpravodaje nebyla uvedena připomínka pravidelného konání pouti ke svaté Ritě vždy 22. v měsíci. Pavel zjistí termíny, do kdy je nutné tyto ohlášky do zpravodaje posílat.

Helena, Pavel a Martin Kotek se sejdou ohledně našeho farního webu. K. Tourková od své účasti na práci s farním webem odstoupila. Ještě se na web zařadí rubrika o činnosti Třetího Řádu. Správcem webu je Otec Juan.

Různé

- členové PR se dohodli, že se zakoupí ještě jeden kávovar. Pavel a Martin Bašár zajistí zakoupení. U kávovaru bude umístěna kasička s označením: Dobrovolný příspěvek na kávu.
- Pavel Bašár navrhl P. Juanovi, aby některou třídu školy i s rodiči pozval na nedělní mši svatou u sv. Tomáše.
- Do ½ roku se uskuteční jáhenské svěcení bratra Jakuba. Termín bude oznámen včas

PŘÍŠTÍ SETKÁNÍ PR SE USKUTEČNÍ VE ČTVRTEK 20. 11. 2025 v 19,00

Závěrečná modlitba.

Zapsala: Marie Hradecká 4. 9. 2025

Víš, že?...

* Všechny **činnosti ve farnosti** začínají po prázdninách 1. října

* Zájemci o přípravu na **biřmování** ať se hlásí u P. Jana.

* Během října se po mši sv. modlíme růženec.

V sobotu 4. října – **první sobota** v měsíci – mše svaté budou ve 12:15 hod. a v 16:00 hod.; před mší svatou v 16:00 hod. je růženec za řeholní povolání.

* **Pout' do Compostely.** Od 27. 12. 2025 do 4. 1. 2026. Zájemci se přihlašují u P. Juana do 10. října (juan@augustiniani.cz)

* Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.

* **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.

* **Úklid kostela** vždy ve středu dopoledne. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!

* Každého 22. v měsíci probíhá po mši sv. ve 12:15 a v 18:00 hodin **pobožnost ke sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a s modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

13. ROČNÍK

KLÁŠTERNÍ PIVOBRANÍ

24. 10. 2025

IN PIVO VERITAS

KLAŠTER U SV. TOMÁŠE
JOSEFSKÁ 8, PRAHA 1
OD 16 DO 21 HOD

Pastorační práce na rok 2025/2026

Od 1. 10. 2025 do 15. 6. 2026

Pondělí

18:30–19:30 Příprava na
křest dospělí –
TAGASTE
19:30–20:30
Augustiniánská fraternita
– REFEKTÁŘ

Úterý

17:00–17:45 Modlitba k
Božímu milosrdenství
19:30–20:30 Katecheze
pro dospělé –
REFEKTÁŘ
18:30–19:30 Španělština
dospělí – KASICIAKO

Středa

13:00–15:00 Filipínská
komunita – REFEKTÁŘ
18:00 Sbor španělské
komunity – REFEKTÁŘ
19:30–20:30 Mládež
CYA – REFEKTÁŘ

Čtvrtek

18:30 Mše sv. a adorace
za povolání

Neděle

9:45–10:45 Religious
education (angl.)
10:45–11:30 Náboženství
pro děti – ČJ
10:00–12:00 Náboženství
pro děti – ŠP